

Interdicția de a mânca sânge

Starea inimii omenești se descoperă prin poziția pe care o ia față de poruncile lui Dumnezeu. Nu Legea de la Sinai este cea la care ne referim aici, ci la niște reguli generale, ușor de înțeles, dar care nu sunt luate în seamă de oameni.

Nu este aici locul să discutăm despre toate greșelile de felul acesta, dar orice om care păcătuiește împotriva unei singure porunci a lui Dumnezeu, o face spre paguba lui. Poate nu se vor vedea imediat și uneori durează mult până apar urmările comportamentului regretabil, dar nu vor lipsi.

O foarte veche interdicție este cea de a mânca sânge, dar în general ea nu este luată în considerație. Iar unii dintre aceia care o iau în seamă, nu știu ce să creadă despre ea și sunt ridicate unele întrebări.

Părerile asupra opreliștii de a mânca sânge sunt foarte diferite. Mulți cred că acest lucru se referă numai la evrei, iar pe noi nu ne privește. Alții sunt de părere că ceea ce intră în gură nu spurcă pe om. Apoi, sunt unii care susțin că pe vremuri sângele era băut și de aceea a fost interzis. Mai bine să ascultăm ce zice Domnul.

Interdicția de a mânca sânge este o poruncă foarte veche și limpede a lui Dumnezeu. Este o opreliște a lui Dumnezeu, care este valabilă și astăzi. Dumnezeu a poruncit acest lucru, după marele potop, lui Noe, fiilor lui și urmașilor lor. Nici un om de pe lume nu face excepție, nici semit, nici iafetit. Oricine vede curcubeul, să-și aducă aminte de această poruncă. (Geneza 9,1-17) Acesta este un legământ veșnic între Dumnezeu și *toate viețuitoarele*. Cum curcubeul din nori îi amintește omului de credincioșia lui Dumnezeu, tot așa trebuie curcubeul să-l facă pe om să ia seama la nestatornicia sa.

Desigur, oamenii au încălcat curând porunca lui Dumnezeu, iar Dumnezeu i-a lăsat în neștiința lor, căci El poate avea milă de cei neștiutori și de cei rătăciți. (Evrei 5,2)

»Dumnezeu nu ține seamă de vremurile de neștiință și poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni *să se pocăiască*; pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat *tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită* prin faptul că L-a înviat din morți.« (Faptele Apostolilor 17,30-31)

Acum nu mai poate fi vorba despre neștiință căci Cuvântul lui Dumnezeu nu lasă nicio îndoială asupra gândurilor lui Dumnezeu. Dacă cineva nu citește Biblia, este el însuși vinovat de neștiința lui. *Fiecare om are obligația să citească Cuvântul lui Dumnezeu.*

Chiar dacă Dumnezeu i-a lăsat pe oameni în neștiința lor, a putut, totuși, să ceară de la poporul Său Israel, ca poruncile lui să fie respectate cu strictețe. De aceea, *porunca deja existentă*, la modul general, de a nu mânca sânge, a fost reluată în Lege, explicată și motivată amănunțit.

Ar fi inutil să cităm alte texte, căci nu suntem sub Lege, ci sub har. Doar atât să mai amintim, că este scris în Lege *cum trebuie înțeleasă* această poruncă, adică *cum trebuie împlinită*.

»Dacă un om din casa lui Israel sau din străinii care locuiesc în mijlocul lor, mănâncă sânge de orice fel, Îmi voi întoarce Fața împotriva celui ce mănâncă sângele și-l voi nimici din mijlocul poporului său. Căci viața trupului este în sânge. Vi l-am dat ca să-l puneți pe altar, ca să slujească de ispășire pentru sufletele voastre, căci prin viața din el face sângele ispășire. De aceea am zis copiilor lui Israel: 'Nimeni dintre voi să nu mănânce sânge și nici străinul care locuiește în mijlocul vostru să nu mănânce sânge. Dacă vreunul din copiii lui Israel sau din străinii care locuiesc în mijlocul lor, vânează o fiară sau o pasăre care se mănâncă, *să-i verse sângele și să-l acopere cu țărână*. Căci viața oricărui trup stă în sângele lui, care este în el. De aceea am zis copiilor lui Israel: Să nu mâncați sângele niciunui trup; căci viața oricărui trup este în sângele lui: *oricine va mânca din el va fi nimicit*.' « (Levitic 17,10-14). »Numai sângele să nu-l mâncați, ci *să-l vărsați pe pământ ca apa*.« (Deuteronom 12,16). »Numai vezi, să nu cumva să mănânci sângele, căci sângele este *viața (sufletul)*; și să nu mănânci sufletul împreună cu carnea. *Să nu-l mănânci, ci să-l verși pe pământ ca apa*. Să nu-l mănânci ca să fii fericit tu și copiii tăi după tine, făcând *ce este plăcut înaintea Domnului*.« (Deuteronom 12,23-25) . »Să-l verși pe pământ ca

apa!« Aceasta înseamnă că nici să nu ne gândim că sângele ar putea fi folosit în vreun fel la gătit. Deci chiar dacă n-avem nimic de-a face cu Legea, totuși găsim aici o motivare importantă a interdicției și explicația cum trebuie porunca înțeleasă, pe care Dumnezeu i-o dăduse deja lui Noe și care în noul Testament este caracterizată ca „ceea ce trebuie (Faptele Apostolilor 15,28), și anume: să se ferească de sânge și de dobitoace sugrumate (dobitoacele sugrumate sunt animalele care nu au fost tăiate în mod normal, adică acelea cărora nu li s-a scurs tot sângele din trup; acestea nu au nimic de-a face cu animalele tăiate pentru jertfe).

Dispozițiile din Noul Testament sunt și ele clare și ușor de înțeles. În Antiohia era o frumoasă adunare de credincioși formată din Neamuri – creștini convertiți de la păgânism. - Aceștia au fost tulburați de către unii oameni veniți din Iudea, care-i învățau pe frați: »Dacă nu sunteți tăiați împrejur după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți.« (adică după tradiție sau obicei). (Faptele Apostolilor 15. Rog a se citi tot capitolul.) Părea ceva foarte nevinovat – să fii tăiat împrejur după obiceiul lui Moise – și vreunul poate a gândit: dacă-i numai atât, să fie așa. Dar unii ca aceștia nu s-au gândit că un bărbat tăiat împrejur este obligat, tocmai din această cauză, să țină toată Legea. (Galateni 5,3) Acest gând conferă cerinței celor veniți din Iudea, o cu totul altă semnificație. Este ușor de înțeles că această pretenție, de a se lăsa tăiați împrejur, a dat naștere la oarecare neliniște în adunarea din Antiohia. Din această cauză s-au iscat neînțelegeri și un schimb de vorbe deloc neînsemnat. În cele din urmă s-a stabilit ca în această problemă să fie lăsați să decidă apostolii și bătrânii adunării din Ierusalim și de aceea au fost trimiși la Ierusalim Pavel, Barnaba și câțiva frați din Antiohia.

Ce s-a hotărât acolo în legătură cu această problemă, se poate citi în Faptele Apostolilor 15. Rezultatul convorbirii a fost ca adunarea din Ierusalim să aleagă niște bărbați dintre ei, ca să-i trimită în Antiohia împreună cu Pavel și Barnaba cu următorul mesaj:

»Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă, să nu mai punem peste voi nicio altă greutate decât ceea ce trebuie, adică: să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate și de curvie, lucruri de care, dacă vă veți păzi, va fi bine de voi. Fiți sănătoși!» (versetele 28-29)

Această dispoziție a rămas până astăzi o obligație pentru toți copiii lui Dumnezeu. Aceasta nu este doar o hotărâre a prezbiterilor, ci este scris clar: »S-a părut nimerit Duhului Sfânt și nouă.«

Este foarte dezolantă și marcantă această stare tristă, că astăzi toată creștinătatea desconsideră această poruncă. Dar că și copiii lui Dumnezeu o ignoră, este de neînțeles, iar urmările triste nu vor lipsi, căci nimeni n-a încălcat încă vreo poruncă a lui Dumnezeu, fără să fie pedepsit.

A fost deja amintit că Dumnezeu poate avea milă de cei neștiutori și de cei rătăciți; și astăzi este la fel. Dar dacă cineva a citit aceste rânduri, el nu mai poate fi socotit printre cei *neștiutori*, ci printre cei *neascultători*; iar neascultarea este lucrul cel mai rău.

Interdicția de a mânca sânge este valabilă pentru toți oamenii, chiar și pentru Neamuri, de aceea a fost dată lui Noe și urmașilor lui și a fost scrisă în Lege pentru poporul Israel.

Pentru Adunare, pentru copiii lui Dumnezeu a fost reluată încă o dată, ca să nu creadă nimeni că *încălcarea generală a acestei porunci* o va anula.

Ea este valabilă și astăzi. Ea este așa de limpede și de ușor de înțeles, încât o putem încălca numai voit.

»O! de-ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și fericirea ta ca valurile mării.« (Isaia 48,18)